

als bij uitstek modern beschouwde; in onze dagen maakt zij een wat triesten, zieligen indruk, en men ontkomt niet er aan in zijn hart den dichter een zekere lyrische geposeerdheid te verwijten, die men zich tevergeefs moeite geeft au sérieux te nemen. Het is er mee als met de eeuwige liedjes van sommige over-productieve dichters en dichtersessen: wij kennen de algemeene trekken van hun poëzie zóó goed, dat de nieuwe, levende bijzonderheden van hun werk ons nauwelijks meer opvallen. Men heeft het idee, dat zij zijn blijven stilstaan, al jaren, tot zij plotseling verrassen met een fraaien weder-opbloei. Zoo ook gaat het met het werk van De Mérode: ge kunt tientallen verzen van hem lezen zonder dat zij u treffen, tot plotseling een enkel vers u verrukt door zijn brandend-donkere tragiek, om u enkele oogenblikken later weer teruggeworpen te voelen op de aarde door een verbluffend looze en vooze rhetoriek.

Men vraagt zich af, of de Muze wel een gevaarlijker vijand heeft dan de virtuositeit van den dichter!

R. H.

BERNARD VERHOEVEN, *De Zielegang van Henriette Roland Holst*, Maastricht, Boosten en Stols, 1925.

Bernard Verhoeven heeft met dit boekje bewezen, dat hij gerekend moet worden tot de Katholieke essayisten van beteekenis. Zijn karakterisering van het werk van mevrouw Roland Holst, hoe eenzijdig die ook moge zijn, behoort stellig tot het beste, wat over deze dichteres geschreven is. Men kan niet ontkennen, dat er sporen in haar werk te vinden zijn, die de opvattingen van den schrijver tot op zekere hoogte rechtvaardigen, doch het zijn m. i. slechts s p o r e n , welke niet een zoodanige beteekenis in het geheel van haar oeuvre hebben als Verhoeven wel meent. Het zwakste punt in zijn betoog schijnt mij te zijn, dat hij — en dat meer dan eens — aan door de dichteres gebruikte, dus d i c h t e r l i j k e , woorden redeneeringen koppelt, die zeker het simpel beeldend woordgebruik niet dekken. Dit is jammer, want het ontnemt iets aan den ernst van het werk, het lijkt nu zoo vaak weinig meer dan een spelletje van „hinein-interpretieren”. En dat kan de bedoeling van den schrijver niet zijn geweest, daartoe is trouwens al dadelijk de opzet van zijn essay te breed. Hoe het ook zij, deze studie wekt tot hernieuwde lectuur van al hetgeen, waarmede zij, die niet ten onrechte Nederlands grootste dichteres is genoemd, onze litteratuur heeft verrijkt. Dit te hebben bereikt, moge niet enkel het doel van Bernard Verhoeven zijn geweest, naar onze meening heeft hij daarmede het beste, het minst subjectieve, deel van zijn taak volbracht. De geschiedenis zal moeten uitmaken, of hij de accenten in zijn opstel juist heeft gelegd.

R. H.